

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Spartak Rokytnice, a.s.**, Horní Rokytnice 702, 512 45 Rokytnice nad Jizerou, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, za účasti **Ing. J. K.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2012, číslo jednací: KULK 6517/2012, sp. zn. : OŽPZ 1400/2011, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2012, číslo jednací KULK 6517/2012, sp. zn. : OŽPZ 1400/2011, a rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice ze dne 27. 7. 2011, č. j. PDMUJI 11820/2010,5343/2010 R 142, se zrušují a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,--Kč, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení**

Odůvodnění :

Žalovaný vydal dne 13. 2. 2012 pod číslem jednacím KULK 6517/2012, sp. zn. : OŽPZ 1400/2011 rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice, ze dne 27. 7. 2011, č. j. PDMUJI 11820/2010,5343/2010 R 142, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím za prvé nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o vydání povolení k nakládání s povrchovými vodami podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1. zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) - k jejich odběru z vodního toku Jizera, č.h.p. 1-05-01-013, v ř. km. 135,088

v katastrálním území Dolní Rokytnice, město Rokytnice nad Jizerou, kraj Liberecký, za účelem zasněžování lyžařského areálu Studenov, v množství prům. 20 l/s, max. 120 l/s, 44 000 m³/měsíc, 120 000 m³/rok a za druhé nebylo vydáno podle ustanovení § 9 odst. 5 vodního zákona stavební povolení dle § 15 vodního zákona a § 115 zákona č.183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), k provedení stavby vodního díla „Vodovodní přivaděč Jizera – Studenov – Horní Domky“ na pozemcích parc. č. 111, 177/1, 3170/1, 202/1, 202/3, 260/1, 3129, 3187, 260/3, 3385, 309, 3179, 710, 735, 739/2, 3207/1, 738/2, 738/3, 779/1, 779/2, 782, 783/1, 783/4, 783/2, 787/3, 789/2, 789/3, 946, 944/14, 932/51, 754/1, 1046/2, 1046/1, 3215, 1065, 1071/2, 3214, 3217/1, 1122, 3216, 2564, 2568, 2569, 2570, 2663/1, 3132/1, 3128/3, 3156 v katastrálním území Horní Rokytnice nad Jizerou a ppč. 2873, 2205/2, 2877, 2264/1, 2289/2, 3071/2, 2283/2, 1971/2, 2890, 2368/21, 2368/3, 2368/10, 2246/3, 2891/1, 2885, 2891/2, 2411, 2897, 2127/1, 2111/1, 2050/6, 2050/1, 1971/1, 1973/1, 1967/1, 1966/1, 1966/5, 1899, 2934, 2928, 2926, 2927, 2925/2, 2925/4, 1233/5, 1233/11, 1233/4, 1233/6, 1233/3, 3000/1, 3000/5, 1124/1, 1131/15, 1076/5, 1076/12, 1076/3, 1076/11, 3064/2, 1073/1, 3000/3 v katastrálním území Dolní Rokytnice, město Rokytnice nad Jizerou, kraj Liberecký (dále jen „vodní dílo“). Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí ze dne 13. 2. 2012, číslo jednací KULK 6517/2012, sp. zn. : OŽPZ 1400/2011, následujícím způsobem:

I.

Obsah žalovaného rozhodnutí

Po označení předmětu přezkumu odvolacího řízení, tedy rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice ze dne 27. 7. 2011, č. j. PDMUJI 11820/2010,5343/2010 R 142, jímž nebylo žalobkyni vydáno povolení ke stavbě vodního díla ani povolení k nakládání s povrchovými vodami, žalovaný popsal její odvolací námitky. Žalobkyně namítala, že obavy účastníka řízení Ing. J. K., vlastníka malé vodní elektrárny (dále jen MVE) v dotčeném prostoru, že by v případě povoleného odběru byl tento odběr pro chod jeho MVE likvidační, jsou zmatečné a irelevantní, stejně jako jeho ničím nepodložené tvrzení, že oficiální údaje o měření stavu vody jsou v zimním období chybné. Dále brojila proti tomu, že vodoprávní úřad dostatečně nezkoumal nejnepříznivější stav, který může nastat, tj., kdy bude MVE protékat 1200 l/s (při realizovaném odběru k zasněžování 120 l/s), resp. nezkoumal, jaký dopad by měl tento stav na chod MVE. Poté se žalovaný s jednotlivými námitkami vypořádal.

Předně uvedl, že důvodem k nevydání povolení k odběru povrchových vod a současně i nevydání povolení ke stavbě vodního díla byla skutečnost, že odebíraná voda by nedotekla k MVE a tím by byl snížen její výkon. Její vlastník by tak byl poškozen, protože by bylo omezeno jeho právo na využívání energetického potenciálu povrchové vody ve vodním toku Jizera v předmětném místě. Lze přitom podle něho důvodně předpokládat, že průtok v zimním období je, až na výjimečné situace, např. náhlá obleva, podstatně nižší než 7,2 m³/s, kdy MVE vyrábí na plný výkon a více již nevyužije. I podle žalovaného limnigrafy v zimním období ukazují chybné údaje, což je prý fakt všeobecně známý, a není ho proto třeba nijak

dokazovat (vlivy námraz na limnigrafických tyčích, plovoucích ker ve vodním toku, apod., které zvyšují hladinu vodního toku).

Žalovaný pokračoval, že zkoumání skutečné kapacity a hodnoty MVE je pro účely vodoprávního řízení bezpředmětné, protože podstatné je již udělené stávající povolení k nakládání s vodami, jímž bylo vlastníku MVE, tj. Ing. J. K. přiznáno právo nakládat se 7 m³/s a povinnost zajišťovat průtok 200 l/s v druhém rameni vodního toku okolo ostrova. S ohledem na ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), posuzoval vodoprávní úřad možnost ovlivnění stávajících povolení k nakládání s vodami na vodním toku Jizera pod místem požadovaného odběru správně. Rovněž žalovaný dospěl k závěru, že při žalobkyní navrhovaném minimálním zůstatkovém průtoku v množství 1,2 m³/s ve vodním toku Jizera, by zcela nepochybně došlo ke snížení výkonu stávající MVE a tím k omezení práv provozovatele MVE Jabloneček – ostrov (a obdobně i níže položených MVE). Žalovaný se proto plně ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které dále v podstatné části citoval (viz níže začátek jeho citace).

„...se jedná o povolení k odběru povrchových vod pro vodní elektrárny. Dále jsou pod místem požadovaného nakládání povoleny odběry povrchových vod, z nichž nejvýznamnějším je odběr pro zasněžování lyžařského areálu Kamenec v Jablonci nad Jizerou, dále několik drobnějších odběrů (např. pro zalévání zahrady – letní odběry, které by požadovaným odběrem dotčeny nebyly). Vodoprávní úřad se zabýval v první řadě vlivem požadovaného odběru na vydaná nakládání s povrchovými vodami pro MVE pod požadovaným odběrem. Protože dospěl k závěru, že kvůli omezení nakládání na MVE pod místem požadovaného odběru nelze tento požadovaný odběr povolit (důvody v další části odůvodnění), už se dále nezabýval možností ovlivnění dalších nakládání na vodním toku Jizera pod místem požadovaného odběru....

Vodoprávní úřad se proto zaměřil na vliv požadovaného odběru pro MVE Jabloneček – ostrov a dospěl k závěru, že povolené nakládání s vodami pro MVE Jabloneček – ostrov by bylo povolením požadovaného odběru negativně ovlivněno (omezeno) a to v případě, kdy průtok v Jizeře v místě MVE Jabloneček – ostrov je nižší, než 7,32 m³/s (7 m³/s přes turbínu MVE + 0,2 m³/s minimální zůstatkový průtok okolo ostrova + 0,12 m³/s požadovaný odběr). Při nižším průtoku než 7,32 m³/s, by realizací požadovaného odběru došlo ke snižování průtoku turbínou MVE Jabloneček – ostrov (při průtocích mezi 7,32 m³/s a 7,2 m³/s o rozdíl mezi okamžitou hodnotou průtoku v m³/s a číslem 7,32, při průtoku nižším než 7,2 m³/s dochází ke snížení průtoku turbínou MVE Jabloneček – ostrov o plný požadovaný odběr, tedy o 0,12 m³/s). Žadatel namítá, že místem požadovaného odběru a předmětnou MVE Jabloneček – ostrov se vlévá do Jizery Huťský potok (a další přítoky), které nahradí vodu odebranou žadatelem. K tomu uvádíme, že takto uvažovat nelze. Po zapnutí čerpadla a realizaci požadovaného odběru v množství 0,12 m³/s se sníží jak průtok pod místem odběru tak průtok MVE přesně o těchto 0,12 m³/s. A to naprosto nezávisle na množství vody přitékající do Jizery mezi těmito dvěma uvažovanými nakládáními. Jinak řečeno když je povoleno na MVE Jabloneček – ostrov nakládat s povrchovými vodami ve vodním toku Jizera v množství 7 m³/s, nezáleží na tom, jestli z těchto 7 m³/s teklo v korytě vodního toku Jizera

již v místě požadovaného odběru cca dva km výše, nebo jestli v místě požadovaného odběru byl průtok 1 m³/s a 6 m³/s... V obou případech nepochybně dojde realizováním požadovaného odběru k poklesu průtoku MVE Jabloneček – ostrov o odebírané množství. Je nutné zmínit, že Huťský potok sám je již v současné době intenzivně pro zasněžování využíván a že odběry z Huťského potoka by probíhaly ve stejné době jako požadovaný odběr.

Žadatel uvádí, že realizací požadovaného odběru dojde k ovlivnění provozu níže položených MVE pouze minimálně a dokládá to „Posouzením vlivu odběru vody z řeky Jizery pro účely zasněžování na vodní poměry malé vodní elektrárny v Jablonci nad Jizerou“ vypracovaným v říjnu 2009 pro Geologickou kancelář Propekta Ing. J. P., odborně způsobilým v inženýrské geologii a hydrogeologii, číslo způsobilosti 1327/2001 (dále jen „Posouzení“). V závěru Posouzení se uvádí, že ovlivnění hydrogeologických charakteristik posuzovaného toku Jizery vlivem odběru vody pro zasněžování lze považovat z praktického hlediska za nevýznamné a v praxi neměřitelné, protože celkový odběr vody pro zasněžování představuje pouhých 0,51 % z průměrného průtoku v řece za tři měsíce. Toto procento vodoprávní úřad nerozporuje, ale má za to, že při posuzování požadovaného odběru se musíme věnovat především době realizace požadovaného odběru a ne pouze vlivu na vodní bilanci v příslušném povodí Jizery za tři měsíce. Pokud je v místě MVE Jabloneček – ostrov průtok např. 2 m³/s a požadovaným odběrem dojde ke snížení o 120 l/s, jedná se o snížení průtoku o 6 % (nikoli 0,51%). K tomu se v Posouzení uvádí, že odběr 120 l/s by teoreticky představoval bilanční dopad na úbytek výkonu soustrojí Hydrohrom maximálně 4,5 – 5 kW (pravděpodobně je myšlen okamžitý výkon turbíny). Pokles výkonu turbíny MVE je nevyhnutelným důsledkem poklesu průtoku ve vodním toku Jizera, který je nevyhnutelným důsledkem požadovaného odběru a nepochybně vede k omezení řádně nabytých práv vlastníka MVE Jabloneček – ostrov (a obdobně také dalších níže položených MVE v závislosti na povoleném množství povrchových vod, se kterým mohou tyto MVE nakládat a okamžitých průtoků v době realizace požadovaného odběru). Žadatel uvádí, že odebrané množství povrchových vod se vrátí do vodního toku v době jarního tání, ovšem v době jarního tání bývá průtok Jizerou mnohonásobně vyšší než 7 m³/s a pro všechny MVE na vodním toku Jizera z větší části nevyužitelný.“

Závěrem žalovaný dodal, že vodní zákon nezakládá žádné právní ani fyzické osobě právní nárok na povolení určitého nakládání s vodami. Odvoláním napadené rozhodnutí měl za věcně správné a řádně odůvodněné, a proto odvolání žalobkyně zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil.

II.

Obsah žaloby

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včas podanou žalobou, kterou odůvodnila čtyřmi žalobními body. Předně poukazovala na to, že se žalovaný ztotožnil s rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu, který vyhověl námitkám provozovatele MVE ohledně možných likvidačních důsledků v souvislosti s požadovaným odběrem vody a nefunkčností oficiálních vodočetných stanic, aniž by pro to měl odpovídající podklady nebo odborné posudky. Podle žalobkyně tak bylo rozhodnuto ve věci na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, čímž

došlo k porušení § 3 správního řádu. Ve druhém žalobním bodu namítala, že byt' respektuje zásadu, že je nutno šetřit práva nabytá v dobré víře, tak že právo na „rezervaci“ přítoku k MVE nemá relevantní podstatu. Žalobkyně v řízení v prvním stupni garantovala projektované zachování průtoku (nečerpání vody přivaděčem pod stav průtoku 1200 l/s), který je v průběhu roku běžný a nikoliv „likvidační“, jak namítal provozovatel MVE. Ostatně stejný dopad by měl být i pro provozovatele dalších vodních děl – elektráren – pod předmětnou MVE. Ti však v řízení odběr za takový nepovažovali, nic proti němu nenamítali a naopak s ním vyslovili předběžný souhlas.

Žalobkyně dále tvrdila, že nebyla dodržena zásada rovného přístupu k účastníkům. V odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu je totiž řečeno, že „rezervovaný“ objem vody k MVE je již tak snižován povolenými odběry pod místem projektovaného odběru žalobkyní. Ta proto klade otázku, zda při jejich povolování, na které podle vyjádření žalovaného v odůvodnění rozhodnutí není právní nárok, nedocházelo ke snižování přítoku do MVE a tím poškozování jejího provozovatele? V uvedeném žalobkyně spatřovala rozporný postup správního orgánu v povolovacích řízeních, stejně jako v řízení, v němž byl provozovateli MVE povolen odběr (rezervace) v množství více než potřebném pro bezpečný a efektivní provoz MVE.

Konečně žalobkyně namítala, že provozovatel MVE je podnikatelský subjekt realizující svoji činnost za účelem dosažení zisku. Nepochybně i minimálním snížením přítoku vody k MVE z titulu odběru vody žalobkyní by došlo ke snížení výkonu turbín a tím i ke snížení zisku z prodeje elektrické energie. Žalobkyně navrhovala v řízení kompenzaci ztrát v úrovni ušlého zisku provozovatele vzniklých v důsledku čerpání vody v maximální hodnotě 120 l/s. Těmito skutečnostmi, uvedenými v odvolacích námitkách, se však žalovaný ani správní orgán I. stupně nezabýval, přestože k nim byly žalobkyní do řízení dány podklady (propočet ztrát, návrh kompenzací, včetně možných vícenákladů způsobených odběrem žalobkyně).

Žalobkyně uzavřela s tím, že její odvolací námitky mají relevantní obsah, když poukazují na nesrovnalosti a vady prvostupňového řízení a rozhodnutí. Bylo rozhodováno na základě skutkového stavu, o němž jsou pochybnosti, došlo k porušení § 50 odst. 1 správního řádu, když pro vydání rozhodnutí nebyly zajištěny všechny potřebné podklady a důkazy. Podle žalobkyně přitom stejnými vadami trpí jak rozhodnutí žalovaného, tak prvoinstančního správního orgánu, a proto je navrhovala zrušit obě a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 4. 7. 2012. Uvedl v něm, že pro rozhodování v dané věci bylo podstatné již udělené stávající povolení k nakládání s vodami, v němž bylo vlastníku stávající MVE, tj. Ing. J. K. (osobě zúčastněné na řízení) přiznáno právo nakládat se 7 m³/s a povinnost zajišťovat sanační průtok 200 l/s v druhém rameni vodního toku okolo ostrova. V tomto ohledu

je elektrárna MVE Jabloneček – ostrov specifická, protože kromě výroby elektřiny zajišťuje i sanační průtok levým ramenem Jizery kolem ostrova. S ohledem na ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, kde je uvedeno, že správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu, pak dle názoru žalovaného bylo přednostní posuzování možnosti ovlivnění stávajících povolených nakládání s vodami na vodním toku Jizera pod místem žalobkyní požadovaného odběru oprávněné. Je zřejmé, že i žalobkyně došla ke shodnému závěru (což vyplývá z jejích žalobních bodů), že při jí navrhovaném minimálním zůstatkovém průtoku v množství 1,2 m³/s ve vodním toku Jizera, by zcela nepochybně došlo ke snížení výkonu stávající MVE a tím k omezení práv provozovatele MVE Jabloneček–ostrov. Dokládá to rozpor mezi žalobními námitkami uvedenými v bodech jedna až tři, které jsou dle žalovaného v přímém rozporu se žalobní námitkou uvedenou pod bodem čtvrtým. V ní totiž sama žalobkyně přiznává, že si je vědoma, že i minimálním snížením přítoku vody k MVE by z titulu nově povoleného odběru došlo ke snížení výkonu turbín, a tím i ke snížení zisku z prodeje el. energie. Dokonce v průběhu vodoprávního řízení sama navrhovala finanční kompenzaci, kterou se však ani vodoprávní úřad, ani žalovaný nezabývaly ve svých řízeních, protože jim to nepřísluší. Je pouze v dispozici žalobkyně a provozovatele stávající MVE, zda uzavřou v této věci mezi sebou smluvní vztah nebo ne.

Žalovaný je názoru, že třetí žalobní bod je subjektivního charakteru. Nedomnívá se, že by vedl řízení tak, aby nebyla dodržena zásada rovného přístupu k účastníkům řízení. Vodoprávní úřad ani žalovaný žádné ze stran v řízení nenadržoval ani je nijak nešikanoval, nediskriminoval, resp. všichni a tedy i žalobkyně si byli v řízení rovni svými právy jako účastníci správního řízení. Žalovaný i vodoprávní úřad při svém rozhodování museli dbát veřejného zájmu, nikoliv pouze soukromého zájmu žalobkyně, když veřejným zájmem bylo zachování sanačního průtoku, resp. minimálního zůstatkového průtoku ve vodním toku Jizery. V dalším se žalobce odkázal na odůvodnění svého, žalobou napadeného, rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného žalovaný navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle jeho § 51 odst. 1, když účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili. Krajský soud proto vycházel při přezkumném řízení z obsahu předloženého správního spisu, osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila. Krajský soud přitom dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V.**Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu**

Žalované rozhodnutí je procesně založeno na jedné ze základních zásad činnosti správních orgánů vymezené v § 2 odst. 3 správního řádu, v němž je stanoveno, že: „Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.“

Orgány veřejné správy zúčastněné na řízení se totiž zabývaly možným vlivem odběru žalobkyně na již vydaná povolení k nakládání s povrchovými vodami, především pak pro MVE pod požadovaným odběrem vody a dospěly k závěru, že jej nelze povolit, neboť povolené nakládání s vodami pro MVE Jabloneček – ostrov by bylo povolením odběru žalobkyni negativně ovlivněno (omezeno). A to v případě, kdy průtok v Jizeře v místě MVE Jabloneček – ostrov by byl nižší, než 7,32 m³/s (7 m³/s přes turbínu MVE + 0,2 m³/s minimální zůstatkový průtok okolo ostrova + 0,12 m³/s požadovaný odběr).

Možnost povolení odběru vody žalobkyni přitom orgány veřejné správy opakovaně poměřovaly s povolením vydaným vlastníkově MVE, tj. osobě zúčastněné na řízení uvedené shora, ve výši 7 m³/s. Toto povolení k nakládání s povrchovými vodami z vodního toku Jizera však ve svých rozhodnutích nijak nespecifikovaly, takže není zřejmé, který správní orgán je měl vydat, kdy, pro jaké účely atd. Žádné takové rozhodnutí není ani ve správním spisu. Již sama tato skutečnost nutně vedla krajský soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ze správního spisu je naopak zřejmé, že žalobkyni bylo vydáno na uvedený záměr, tedy „Vodovodní přivaděč Jizera – Studenov – Horní Domky“ dne 8. 1. 2010 pod č.j. SÚ:525/09/2/Či-328 územní rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 10. 2. 2010. Podle jeho podmínky osmé (viz strana sedmá územního rozhodnutí), dostala žalobkyně veřejný příslib umístění daného vodního díla za předpokladu, že pod odběrným místem bude zachován minimální zůstatkový průtok Q_{330} . Dlužno přitom zdůraznit, že proti tomuto územnímu rozhodnutí vlastník MVE (ing. J. K.) nevznnesl v zákonných lhůtách žádné námitky. Tomuto územnímu rozhodnutí pak ještě předcházelo vydání nikoliv zamítavého koordinovaného stanoviska ke stavebnímu řízení na „Vodovodní přivaděč Jizera – Studenov – Horní Domky“ Městským úřadem Jilemnice ze dne 30. 6. 2010, č.j. PDMUJI 8280/2010, tedy stejným správním orgánem, jenž žádosti žalobkyně o povolení ke stavbě vodního díla a povolení k nakládání s povrchovými vodami nevyhověl. Podle stanoviska státního podniku Povodí Labe, Hradec Králové k projektové dokumentaci na „Vodovodní přivaděč „Jizera – Studenov – Horní Domky“, je pak uvedený záměr z hlediska plánování v oblasti vod možný.

K tomu lze říci, že ani žalobkyně nebyla v dané věci bez veřejného příslibu, že i ona nabyla na základě vydaného územního rozhodnutí očekávání a práv, že bude jejímu záměru vyhověno. Tyto skutečnosti ovšem zůstaly v rozhodnutích orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení bez povšimnutí, ačkoliv to byly právě ony, vzhledem k nimž měla být daleko více vážena oprávnění vlastníka MVE a žalobkyně. Skutečnost je přitom taková, že z žalovaných rozhodnutí a správního spisu nelze vůbec zjistit rozhodnutí o povolení k nakládání s povrchovými vodami, jež mělo být vydáno ve prospěch MVE a na něž se, a to třeba zdůraznit, jen co do povolené výše odběru vody, prvoinstanční správní orgán a žalovaný odvolávali a při rozhodování ve věci z něho vycházeli (viz výše). Právě v souvislosti s tím přitom bylo na místě zkoumat skutečnou kapacitu a hodnoty MVE a teprve na základě toho žádost žalobkyně posoudit. Ani jednou vydané povolení k nakládání s vodami totiž nemusí být definitivní, když k jeho změně či zrušení může dojít z moci úřední. Např. nevyužívá-li oprávněný vydaného povolení k nakládání s vodami, čímž je nutno rozumět i užívání v rozsahu menším, než povoleném (viz § 12 odst. 1 písm. a/ vodního zákona). Jde tak v podstatě o to, zda předmětná MVE zmiňovaných 7,32 m³/s vody skutečně potřebuje. Na to však v žalovaných rozhodnutích ani ve správním spisu nelze najít důkazy podpořené odpovědi.

Obiter dictum krajský soud k věci mimo rámec přezkumného řízení poznamenává, že dotazem u vodoprávního úřadu Městského úřadu Jilemnice zjistil, že v místě, kde se předmětná MVE nachází, měla být v roce 1990 povolena Okresním národním výborem v Semilech stavba jiná. A to stavebním povolením ze dne 7. 11. 1990, č.j.: Výst/836, 837, 838/90-332/4/Hš, stavba „tří samostatných vedle sebe umístěných malých vodních elektráren“ stavebníků Ing. R. M., Ing. J. K. (v přezkumném řízení osobou zúčastněnou na řízení) a Ing. K. B. Právě v tomto stavebním povolení byl též povolen „odběr povrchových vod z vodoteče Jizera v ř. km. 133, 160 podle ust. § 8, odst. 1, písm. a) zákona č. 138/73 Sb. o vodách v množství: $Q_{\max} = 70 \text{ m}^3/\text{s}$ pro účely výroby el. energie.“ Tento údaj byl následně opravným rozhodnutím Okresního národního výboru Semily ze dne 24. 1. 1991, č.j.: 66/91-235, opraven na 7m³/s vody. Zřejmě právě z tohoto rozhodnutí prvoinstanční správní orgán i žalovaný vychází při konstatování o povolení k nakládání s vodami ve prospěch MVE. Ani to však není ve správním spisu, přičemž stavební povolení nebylo dodrženo a je tak vůbec otázkou, zda lze za této situace vůbec mluvit o tom, že její stavebník nabyl práva v dobré víře. I tyto zásadní otázky pro rozhodnutí ve věci však dotčené orgány veřejné správy pominuly.

Z uvedeného tak plyne, že žalobní námitky ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jsou důvodné, když prvoinstanční správní orgán i žalovaný pominuli celou řadu listin, otázek a skutečností důležitých pro rozhodnutí věci (viz výše). Jejich rozhodnutí jsou založená jen na nedoložených předpokladech o vodní bilanci (viz tvrzení: „Lze důvodně předpokládat, že průtok v zimním období je ... lze dodat, že limnigrafy v zimním období ukazují chybné údaje“), jsou nekonkrétní a jako taková jsou i nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu je musel krajský soud obě podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušit a věc vrátit žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení (viz I. výrok tohoto rozsudku). V něm budou odstraněny vytýkané nedostatky, přičemž orgány veřejné

správy zúčastněné na řízení jsou vysloveným právním názorem vázány (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Její náklady spočívaly v náhradě soudního poplatku ve výši 3.000,--Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by ji vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 15. srpna. 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu